

"והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ"
 (במדבר י"ג כ)

בימים אלו, כשעונת המסיק בעיצומה, יכולים
 אנו לזכות ולקיים את דברי משה רבינו
 כששלח את המרגלים: להתחזק, ולקחת
 מפירות הארץ הטובה, גם כשהדבר כרוך
 בסיכון. משה רבינו ידע, שהביטוי הראשוני
 לבעלות על ארץ ישראל, שגם ירים את רוח
 העם הוא: הבאת פירותיה הטובים מידי
 יושביה הזמניים לידי בעליה האמיתיים.
 בנוסף, ראוי לציין כאן שעל פי פסק השו"ע
 (ח"מ שעא א) כל העצים בארץ ישראל שנטעום
 גויים, הרי הם של עם ישראל, בעליה
 האמיתיים שהוגלו ממנה "קרקע אינה נגזלת
 לעולם, אלא ברשות בעליה עומדת". ודין
 העצים במקרה כזה הינו כמובא (שם שע"ה) בדין
 היורד לשדה חבירו שלא ברשות ונטעה
 שנטיעותיו הן של בעל השדה ואין לנוטע אלא
 דמי נטיעותיו הצעירות בלבד. וכמו שמפורש
 בע"ז (נגב) שהעצים בארץ ישראל שייכים לנו
 אף בזמן הגלות (ע"ש) אם כן בשלנו אנו
 עוסקים, בהשבת הגזילה לידינו ולא בגזילת
 אחרים.
 במקומות, שמסיבות שונות אין בידינו לבצע
 דבר זה, נוכל לקיים כתחליף את דברי החכם

מכל אדם שלמה המלך שאמר בספר קהלת
(ב,ב) "עת לטעת ועת לעקור נטוע" אמנם
התורה (בסוף פרשת שופטים) הזהירה אותנו
מכריתת עצי פרי במלחמה, אך זאת כאשר עם
ישראל נלחם באויביו וכריתת העצים היא
פעולה חסרת תועלת ומשחיתה (כך מסבירים
שם המפרשים. למשל הרמב"ן). כמבואר
במפורש בספרי שם שיש להעדיף כריתת עצי
סרק כאשר זה אפשרי ע"ש. אך כאשר כמו
היום, נמנעת מאיתנו המלחמה בפועל באויב,
אחז הכלים החשובים החשובים שנותרו
בידינו לניצחון על האויב היא דחיקת רגליו
מארצנו על ידי פגיעה בנכסיו. זוהי השחתה
שהיא חלק מהמלחמה, יש בה תועלת ממשית
והיא מותרת. וכדברי הרמב"ן שם שמוסיף
ומביא על פי הגמרא (ב"ק צא ב) שאם עצי הפרי
דרושים לצורך המצור עצמו או שאנשי העיר
הנצורה משתמשים בהם ומתחזקים
בהתנגדותם, מותר לכרתם.
אם כן בין כך ובין כך חיזקו ונתחזקו. ונזכה
בקרוב להסיר את חילול ה' הגדול, כאשר לנגד
עיננו "זרים אוכלים נחלתנו" ולחרפתנו הרבה,
הדבר עוד נעשה בעידוד ובסיוע הממסד
ומערכות הביטחון השונות שהולכים ושוכחים
את זהותם היהודית.

מחכה למשיח